

ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІНФОРМАЦІЙНОЇ БЕЗПЕКИ ЯК ПРЕДМЕТ ПРАВОВОГО ДОСЛІДЖЕННЯ

Національний авіаційний університет
проспект Любомира Гузара, 1, 03680, Київ, Україна
E-mail: kunev@ukr.net

Мета статті полягає у формулюванні проблем та визначенні теоретичних основ їх розв'язання щодо нормативно-правового регулювання сфери інформаційної безпеки. *Методи дослідження:* комплексний підхід до створення теоретичної картини об'єкта та застосування методологічної схеми «подвійного знання» про об'єкт як такий та про знання, що його описують і зображують; порівняльно-правового та доктринального пізнання інформаційного законодавства, а також метод узагальнення та моделювання нових теоретичних знань інформаційного права. *Результати:* визначені проблеми подальшого розвитку правового забезпечення інформаційної безпеки та запропоновані теоретичні підходи для їх розв'язання. Для системного вирішення сукупності виявлених проблем необхідним є реалізація головного завдання правового забезпечення інформаційної безпеки із перетворення змісту інформаційної політики з питань забезпечення інформаційної безпеки в якості інформаційного законодавства. Предметом розгляду правового забезпечення інформаційної безпеки є не тільки сама діяльність але й елементи, включені до системного подання цієї діяльності, тобто повна схема кооперації діяльностей учасників взаємодії при здійсненні такої діяльності. *Обговорення:* аргументується положення, що практична реалізація підходів на основі теоретичного положення: «правова організація діяльності із забезпечення інформаційної безпеки держави» означає упорядкування, узгодження взаємопов'язаних систем норм інформаційної діяльності й норм інформаційного права, необхідних для набуття якостей та закріплення закономірностей, які забезпечать результативність і розвиток певної діяльності й відповідної соціальної системи.

Ключові слова: інформаційна безпека; забезпечення інформаційної безпеки; інформаційне право; інформаційна політика; інформаційна діяльність; інформаційне законодавство.

Постановка проблеми та її актуальність.

Експерти називають гібридну війну типом конфлікту, який все частіше буде застосовуватися у 21 столітті [1], основною складовою якої є інформаційна війна.

Під час активної фази гібридної війни проти України з боку Росії кількість науково-практичних досліджень питань правового забезпечення інформаційної безпеки збільшується, і наше дослідження є одним із таких досліджень, яке може набути певного теоретичного і практичного значення у протидії інформаційній агресії.

Сфера правового забезпечення інформаційної безпеки є важливою складовою інформаційного права України в цілому, так і зокрема, зав'язків правозастосовчої практики з теоретичними розробками науки інформаційного права. Важливою складовою інформаційної безпеки є норми, пов'язані з поняттям інформаційної війни, оскільки питання інформаційної війни є важливим предметом для протидії її наслідків правовими методами і засобами.

На нашу думку, до основних інформаційно-правових понять із питань правового забезпечення інформаційної безпеки можна зарахувати такі:

«інформаційна безпека», «інформаційна діяльність», «інформаційна політика», «інформаційне законодавство», «інформаційно-правова діяльність», «забезпечення інформаційної безпеки», які визначають логічний і смисловий взаємозв'язок та логіку формування й зміни інших пов'язаних із ними понять.

Аналіз останніх досліджень і публікацій.

Визначення «інформаційної безпеки» подають науковці, зокрема: Ю.О. Коваленко, В.І. Гурковський, Р.А. Калюжний, Л.О. Кочубей, Б.А. Кормич, О.А. Ніщименко, І.Ф. Корж та інші.

Наведемо визначення інформаційної безпеки, на підставі якого ми будемо досліджувати поняття «правове забезпечення інформаційної безпеки»: інформаційна безпека – це стан систем, пов'язаних з обігом (створенням, поширенням, перетворенням і використанням) інформації, їх функціонуванням, формуванням і використанням інформаційних ресурсів, при якому забезпечено якості таких систем, необхідні для реалізації інтересів і задоволення потреб фізичних та юридичних осіб в інформаційній сфері.

«В англійській мові поняття інформаційної безпеки (англ. security) стосується безпечності процесу технічної обробки інформації і є властивістю функціонально безпечної системи. Така система повинна унеможливити несанкціонований доступ до даних та запобігати їхній втраті у разі виникнення збоїв» [2].

Важливо з'ясувати, яку систему мають на увазі, коли мова йде про її безпеку: 1) інформаційна система; 2) система із технічної обробки інформації; 3) сама інформація та її властивості (цілісність, охоронюваність, вчасність надходження тощо); 4) усі соціальні системи, у яких може бути завдана шкода інформаційним зв'язкам між суб'єктами. Останній варіант найбільш широкий і універсальний, оскільки передбачає розгляд усієї системи та можливість завдання шкоди функціонуванню основної системи.

За розгляду поняття «інформаційна безпека» потрібно вказувати, яку систему ми розглядаємо, забезпечуючи безпеку інфор-

маційних зав'язків, ресурсів і обігу інформації. Тому поряд із поняттям «інформаційна безпека» використовуються також поняття, пов'язані з безпекою та інформацією: «безпека інформації», «кібербезпека», «ІТ-безпека», «безпека інформаційних технологій», «комп'ютерна безпека». Ці поняття охоплюються поняттям «інформаційна безпека», або є її складовими.

Спираючись на розробки В.Д. Могилевського [3] та інших вчених, визначимо ряд принципів положень, котрі найбільше впливають на безпеку соціальної системи, зокрема держави.

1. Найуразливішою для втрати стійкості є структура системи, тобто відносини між елементами, їх взаємозв'язки, а не закони функціонування цих одиниць, які також визначають динаміку системи, але меншою мірою її існування.

2. У сфері державно-правової організації соціальних систем істотне значення має нормативно-правова база їх функціонування. Остання може розглядатися як один із найважливіших елементів будь-якої системи (а правове регулювання діяльності і відносин є визначальним для діяльності державних органів), отже, істотним чином впливати на рівень оптимальності функціонування системи.

3. Структура неоднаково чутлива до руйнування. Найбільшої шкоди завдають порушення у верхніх рівнях ієрархії, а саме в центрах обробки узагальненої інформації, вироблення і прийняття адміністративних рішень.

4. Руйнуванню структури еквівалентні розрив інформаційних каналів або їх перевантаження, оскільки це призводить до ускладнення комунікації між елементами системи та зовнішнім середовищем.

5. На якість роботи системи дуже впливає достовірність інформації, що надходить. Цілеспрямоване перекручення останньої, дезінформація може привести систему до стійкої дезорганізації. Важливу роль відіграє й рівень розвитку інформаційного права в державі.

Фактично за кожним із цих положень, які впливають на систему найбільше, в інформаційній системі існує цілий ряд проблем, які потребують розв'язання. Це стосується проблем ор-

ганізаційної структури управління, правового забезпечення основної діяльності й управління в системі, інформаційного забезпечення (надійності й захищеності інформаційних каналів), слабкого розвитку прогнозування тощо. Розв'язання цих проблем має відбуватися комплексно, тому що забезпеченість інформаційної безпеки визначається станом найбільш слабкого її напрямку.

У більш вузькому (поверхневому) розумінні інформаційної безпеки превалює «фізична» шкода інтересам громадянина і суспільства (цілісність інформації та її захищеність), а не психічна (цілісність психіки людини та її захищеність від шкідливих інформаційних впливів).

Незважаючи на достатню розробленість теми, деякі питання, зокрема щодо змісту правової організації діяльничої складової інформаційної безпеки, залишилися поза увагою вчених, що зумовлює актуальність обраної теми.

Мета статті – проаналізувати теоретичні основи та законодавство України у сфері інформаційної безпеки, а також визначити проблеми, пріоритети та напрямки розвитку нормативно-правового регулювання в цій сфері.

Виклад основного матеріалу. Достатньо сталим є визначення «забезпечення інформаційної безпеки» як вжиття заходів щодо зменшення загального рівня небезпеки систем, пов'язаних із обігом інформації за рахунок передбачення умов, коли може бути завдана шкода, розробка та вжиття заходів і засобів, які зменшать або ліквідують ризик завдання шкоди.

Найбільш простий підхід – це «забезпечення інформаційної безпеки» за використання правових методів і засобів у певній діяльності.

Основним різновидом суспільної діяльності в інформаційній сфері є інформаційна діяльність, яка потребує правового регулювання і фактично є об'єктом правового регулювання [4].

Саме поняття «забезпечення інформаційної безпеки» – це діяльність, яка повинна забезпечуватися в межах реалізації певної політики держави (інформаційної).

Інформаційна політика. Важливим у цьому контексті є визначення поняття «інформаційна політика». Виходячи з вищевказаного матеріалу, де проаналізовано структурні складові, можна визначити основні процесні складові загальної діяльності, залучені у сферу формування й реалізації інформаційної політики, що дозволить побудувати складну, багатовимірну модель інформаційної політики.

За аналогією визначення Ю.Д. Кунєвим і Л.Р. Баязітовим поняття «митна політика» [5] можна визначити поняття та зміст поняття «інформаційна політика».

Якщо інформаційну політику України розглядати як соціально-діяльничу систему, то система передбачає розгляд підсистем за рівнями (етапами) її формування й реалізації, які в сукупності становлять замкнений цикл інформаційної політики: 1) діяльність з формування моделі майбутніх змін інформаційних відносин, зокрема у частині фізичного обігу інформації; 2) діяльність міжнародних інститутів з формування моделі майбутніх змін міжнародних інформаційних відносин та міжнародного інформаційного законодавства; 3) діяльність правотворча з реалізації державними інститутами моделі майбутніх змін інформаційних відносин, пов'язаних з фізичним обігом інформації в нормативно-правових актах інформаційного законодавства; 4) публічна діяльність державних інститутів, що пов'язана з виконанням інформаційного законодавства (інформаційна діяльність держави); 5) приватна діяльність, що безпосередньо пов'язана з дотриманням правових норм інформаційного законодавства; 6) обіг інформації та внутрішнє виробництво інформаційних ресурсів у частинах, що безпосередньо не пов'язані з дотриманням правових норм інформаційного законодавства, але залежать від моделі відносин щодо обігу інформації та існування інформаційних об'єктів [4].

Із наведених вище діяльностей виділено перші три як діяльності, які безпосередньо можна зарахувати складовими діяльності з формування інформаційної політики – власне становлять основу політичної діяльності, що стосується правового регулювання інформаційної сфери. Три інших можна зарахувати складовими діяльності з реалізації інформаційної політики.

Від того, чи включаємо ми у зміст поняття «інформаційна політика» питання реалізації інформаційного законодавства, залежить, яку державу ми будемо. Інформаційна політика формалізується в нормах інформаційного законодавства та реалізується в правозастосовчій діяльності органів публічної влади та інших суб'єктів у сфері, пов'язаній з фізичним обігом інформації. Тому важлива думка про те, що в умовах демократичної, правової держави інформаційне законодавство має бути єдиним продуктом інформаційної політики.

Провівши синтез властивостей діяльностей, які утворюють інформаційну політику, можна сформулювати таке: інформаційну політику можна розуміти як діяльність держави з трансформації владних повноважень і певних інтересів суспільства (громадян), держави, торгівлі, промисловості в норми законів та правил, що стосуються обігу інформації, створенням, функціонуванням та розпорядженням певними інформаційними об'єктами.

Завдання інформаційної політики полягає у формуванні законодавчо визначеної системи бар'єрів вільному обігу інформації або законному розпорядженню певними інформаційними об'єктами (програмами, ресурсами або системами) [4].

Правове забезпечення інформаційної безпеки. Визначальною складовою інформаційної безпеки є її правовий компонент, який полягає в наявності системи правових норм та гарантій їх дієвості за напрямками реалізації функцій держави у сфері інформаційної діяльності: регулятивної та охоронної.

Таким чином, предмет правового забезпечення інформаційної безпеки утворюється сукупністю суспільних відносин, пов'язаних з інформацією, інформаційною діяльністю, інформаційною інфраструктурою і правовим статусом суб'єктів інформаційної сфери, що належать до об'єктів національних інтересів, а також із проявом загроз безпеці цих об'єктів.

Правове забезпечення інформаційної безпеки держави є складовою предмету інформаційного права, зокрема, як складовою адміністративного права.

За Шмідтом-Ассманом [6, с. 175] адміністративне право обіймає індивідуально-правові й інституціональні шари правового регулювання діяльності. За запропонованими різновидами адміністративної діяльності перший різновид діяльності можна віднести до індивідуально правового шару, а другий – до інституційного шару.

За Шмідтом-Ассманом інформаційно-адміністративне право обіймає індивідуально-правові й інституціональні шари.

Основні положення індивідуально-правового шару інформаційно-адміністративного права в тому, що інформаційна правова позиція громадянина забезпечується концепціями нормативного обмеження дій адміністрації і системного захисту даних.

Індивідуально-правовий шар складають обмеження загроз для індивідуальних прав і свобод, шляхом застосування класичних захисних механізмів втручального адміністративного права у публічно-адміністративній діяльності за напрямками: дисциплінування публічно-адміністративної діяльності, пов'язаної з отриманням інформації та її обробкою; захист індивідуальних даних; цілеспрямоване інформування населення органами публічної адміністрації; інформування громадськості, у разі ухвалення адміністративних рішень, які мають територіальне значення; забезпечення відповідальності за порушення права системою санкцій; отримання довідок та ознайомлення з документами; інформаційні пропозиції звітів, книжок і реєстрів публічної влади; забезпечення доступу до інформації; доступ до екологічної інформації органів публічної адміністрації; доступ до документації установ публічної влади; обов'язок органів публічної адміністрації вести облік інформації; узгодження права доступу з захистом реалізації права з боку держави та з захистом процесу ухвалення адміністративних рішень; поведіння виконавчої влади з наявною в неї інформацією; існування інтересу у збереженні публічної та приватної таємниці.

Інституційні шари полягають у об'єктивно-правовому забезпеченні зростання інформаційних потреб і зростання важливості інформаційної діяльності під час комунікаційних стосунків між громадянином та публічною адміністрацією, а

також між самими адміністративними одиницями та визначається за напрямками: публічне адміністрування знань за допомогою адекватних процедур; юридичне впорядкування базових моделей, у яких комунікація набуває публічного характеру; відповідальності держави за інформацію; забезпечення обов'язку органів публічної адміністрації дотримуватися нейтральності; добір доступної інформації та захист від маніпуляцій; поводження з непевною інформацією; забезпечення якості даних.

Забезпечення доступу до інформаційної інфраструктури, допомога держави у сфері інформації, захист від неконтрольованого регулювання за допомогою інформації, розбудова механізмів саморегуляції та захист шляхом створення системи – є найважливішими орієнтирами та рамковими умовами інформаційно-адміністративного права.

Напрямки інформаційно-адміністративної діяльності узагальнили наступним чином:

напрямки приватної інформаційної діяльності, які підлягають адміністративно-правовому регулюванню;

напрямки інформаційної діяльності публічної адміністрації з реалізації основних функцій держави;

юрисдикційна діяльність органів публічної адміністрації з питань правопорушень у сфері обігу інформації.

Інформаційно-адміністративне право – сукупність правових норм, що регулюють інформаційно-адміністративну діяльність, пов'язану з правовим регулюванням приватної інформаційної діяльності, інформаційну діяльність публічної адміністрації з реалізації основних функцій держави, особливості юрисдикційної діяльності органів публічної адміністрації з питань правопорушень у сфері обігу інформації, формування і використання публічних інформаційних ресурсів, функціонування публічних інформаційних систем з метою забезпечення інтересів і задоволення потреб фізичних та юридичних осіб.

Фактично діяльність із забезпечення інформаційної безпеки є складовою інформаційної діяльності за усіма рівнями і сферами, та нор-

ми з правового забезпечення інформаційної діяльності є складовими адміністративного права, як інформаційно-адміністративного, яке регулює правовими нормами діяльності, пов'язані із забезпеченням інформаційної безпеки.

Тенденції суспільного розвитку та сучасні соціальні процеси обумовлюють необхідність інтенсивної розробки теоретичних проблем правового впливу на суспільну діяльність, форм та засобів реалізації права, механізму правового регулювання, застосування норм права і багатьох інших питань.

Незважаючи на важливість поняття «правове забезпечення», «правова організація», досі не вироблено їх сталого визначення та нема єдиного підходу до виділення його складових елементів. Про це свідчить аналіз праць фахівців із права, державного та соціального управління, методології, соціології тощо.

Найважливішою та найсуттєвішою складовою, яка поєднує різні підсистеми й напрямки діяльності соціальної системи, особливо якщо це стосується діяльності органів влади, є правове забезпечення їх діяльності.

Правове забезпечення діяльності із забезпечення інформаційної безпеки можна подати як упорядкування, узгодження взаємопов'язаних систем норм діяльності й норм права, необхідних для набуття якостей та закріплення закономірностей, які забезпечать результативність і розвиток певної діяльності й відповідної соціальної системи.

Таким чином, правове забезпечення діяльності із забезпечення інформаційної безпеки надає цілісності та ефективності систем норм права і діяльності й полягає в організації систем діяльності з реалізації норм права та організації системи норм, що визначають діяльність. До цієї системи залучається різне коло суб'єктів, яке визначається досліджуваними різновидами діяльності.

Принципове значення має комплексна правова організація всієї системи адміністративно-правової діяльності як системи і процесу. Право активно впливає на підвищення рівня організованості й ефективності діяльності, на подальший розвиток економіки, науково-технічного прогресу, культури, на охорону й раціональне викори-

стання ресурсів, на підвищення рівня життя народу. У свою чергу, це сприяє посиленню і використанню організуючого потенціалу права.

Правове забезпечення інформаційної безпеки складається з двох основних: формування та реалізації правових норм; правотворча та правозастосовча.

Правотворча діяльність із питань формування інформаційної політики у сфері забезпечення інформаційної безпеки тісно пов'язана з формуванням якостей інформаційного законодавства України на основі уявлення його стану: 1) правової бази в інформаційній сфері; 2) правозастосовчої практики в інформаційній сфері.

Правове забезпечення інформаційної діяльності – це набуття певної якості процесів і систем за допомогою та у сфері дії публічної влади. Основний об'єкт правової організації – діяльність органів публічної влади із забезпечення інформаційної безпеки.

Переважну частину виконання цього завдання покладено на різні органи публічної влади України. У сфері діяльності із забезпечення інформаційної безпеки за допомогою права організуються а щодо діяльності забезпечуються такі об'єкти:

1) діяльність органів державної виконавчої влади, на які покладено завдання із забезпечення інформаційної безпеки щодо організації суспільної діяльності об'єктів сфери зовнішньої взаємодії. Цю діяльність розкривають через основні функції, які можна розподілити на типологічні групи, властиві для органів виконавчої влади:

правозастосовча діяльність органів публічної влади щодо реалізації позитивних прав і обов'язків суб'єктів приватного права в інформаційній сфері (послуги, координація, надання дозволів тощо);

правозастосовча діяльність органів державної виконавчої влади, на які покладено завдання із забезпечення інформаційної безпеки, які виконують її основні функції;

правозастосовча діяльність органів публічної влади, спрямована на організаційно-правове забезпечення дотримання інфор-

маційного законодавства, пов'язана з протидією його порушенню (переконання і примус; захист, охорона тощо), або зовнішня адміністративна діяльність;

діяльність органів публічної влади з організаційно-правового забезпечення попередніх діяльностей та визначення властивостей діяльності органів, які відповідальні за забезпечення інформаційної безпеки;

діяльність адміністрації органів державної виконавчої влади, на які покладено завдання із забезпечення інформаційної безпеки з організування, керівництва та управління діяльністю їх органів та підрозділів на різних рівнях системи;

2) діяльність органів державної виконавчої влади щодо організації діяльності внутрішньосистемних об'єктів, або внутрішня адміністративна діяльність;

3) діяльність із розвитку – проектна або інноваційна щодо перших двох діяльностей та формування нових знань (теорії) про неї;

4) система і структура органів державної виконавчої влади, її органів та підрозділів;

5) діяльність інших суб'єктів, які взаємодіють з органами державної виконавчої влади з питань забезпечення інформаційної безпеки, або підпадають під регулювання їх діяльності адміністративно-правовими нормами;

б) адміністративні відносини, від яких залишаються реальними суб'єктні права і обов'язки. Сюди також можна зарахувати повноваження відповідних суб'єктів державного управління, систему заходів юридичного примусу.

Усі названі елементи організування взаємозалежні й повинні бути чітко погоджені та унормовані.

Річ у тім, що діяльність передбачає не тільки дію, але й визначення цілей, завдань, добір норм, методів і засобів, що забезпечать виконання завдань, і лише після цього – використання цих засобів і методів до об'єкта, тобто безпосередня дія.

Кожен із напрямків діяльності за функціональною спрямованістю розглядається за різними аспектами. Кожен із аспектів дослідження (організаційний та правовий) має в основі власну функціональну модель, що відображує певний бік функціонування системи та побудований за

ієрархічним принципом, від планетарного масштабу до масштабу окремої людини.

Висновки. Проблема забезпечення інформаційної та кібербезпеки загострюється під час зовнішніх загроз, зокрема, інформаційної війни. Тобто звичайні засоби і способи інформаційної діяльності використовуються стандартні, але важливість їх передбачення у правовому регулюванні і загостренні і врахуванням зовнішніх загроз значно зростає за усіма напрямками інформаційної діяльності.

Правове забезпечення інформаційної безпеки держави є складовою предмету інформаційного права, зокрема, інформаційно-адміністративного права.

Інформаційно-адміністративне право – сукупність правових норм, що регулюють інформаційно-адміністративну діяльність, пов'язану з правовим регулюванням: приватної інформаційної діяльності; інформаційної діяльності публічної адміністрації з реалізації основних функцій держави; юрисдикційної діяльності органів публічної адміністрації з питань правопорушень у сфері обігу інформації; формування і використання публічних інформаційних ресурсів; функціонування публічних інформаційних систем із метою забезпечення інтересів і задоволення потреб фізичних та юридичних осіб.

Норми з правового забезпечення інформаційної діяльності є складовими інформаційно-адміністративного права, яке регулює правовими нормами діяльності, пов'язані із забезпеченням інформаційної безпеки.

Головним завданням правового забезпечення інформаційної безпеки є перетворення змісту інформаційної політики з питань забезпечення інформаційної безпеки в якості інформаційного законодавства.

Предметом розгляду правового забезпечення інформаційної безпеки є не тільки сама діяльність, але й елементи, включені до системного подання цієї діяльності, тобто повна схема кооперації діяльностей учасників взаємодії при здійсненні такої діяльності.

Перспективним для подальшого розвитку наукового дослідження є практична реалізація підходів на основі теоретичного положення:

«правова організація діяльності із забезпечення інформаційної безпеки держави» означає упорядкування, узгодження взаємопов'язаних систем норм діяльності й норм права, необхідних для набуття якостей та закріплення закономірностей, які забезпечать результативність і розвиток певної діяльності й відповідної соціальної системи і полягає в організації систем діяльності з реалізації норм права та організації системи норм, що визначають діяльність.

Література

1. Daniel T. Lasica. Strategic Implications of Hybrid War: A Theory of Victory – School of Advanced Military Studies, 2009. <https://doi.org/10.1037/e505392012-001>
2. Бакалінська О., Бакалінський О. Правове забезпечення кібербезпеки в Україні. *Підприємництво, господарство і право*. 2019. № 9. С. 100-108.
3. Могилевский В.Д. Методология систем: вербальный подход. Москва: Экономика, 1999. 251 с.
4. Yuriy Kuniev, Iryna Sopilko, Valerii Kolpakov: Object and subject of information law. *Journal of law and political sciences scientific and academy journal*. 2020. Vol. 23. Issue 2. P. 9-41.
5. Кунев Ю.Д., Баязітов Л.Р. Визначення сутності та змісту основного митно-правового поняття: митна політика. *Вісник Академії митної служби України. Серія: Право*. 2013. № 2. С. 7-18.
6. Шмідт-Ассманн Е. Загальне адміністративне право як ідея врегулювання: основні засади та завдання систематики адміністративного права. Пер. з нім. Г. Рижков, І. Сойко, А. Баканов; відп. ред. О. Сироїд. Київ: К.І.С., 2009. 552 с.

References

1. Daniel T. Lasica. Strategic Implications of Hybrid War: A Theory of Victory – School of Advanced Military Studies, 2009. <https://doi.org/10.1037/e505392012-001>
2. Bakalins'ka O., Bakalins'kyj O. Pravove zabezpechennja kiberbezpeky v Ukrai'ni. *Pidpryjemnytvo, gospodarstvo i pravo*. 2019. № 9. S. 100-108.
3. Mogilevskij V.D. Metodologija sistem: verbal'nyj podhod. Moskva: Jekonomika, 1999. 251 s.

4. Yuriy Kunev, Iryna Sopilko, Valerii Kolpakov: Object and subject of information law. *Journal of law and political sciences scientific and academy journal*. 2020. Vol. 23. Issue 2. P. 9-41.

5. Kunjev Ju.D., Bajazitov L.R. Vyznachennja sutnosti ta zmistu osnovnogo mytno-pravovogo ponjattja: mytna polityka. *Visnyk Akademii'*

mytnoi' sluzhby Ukrainy. Serija: Pravo. 2013. № 2. S. 7-18.

6. Shmidt-Assmann E. Zagal'ne administratyvne pravo jak ideja vreguljuvannja: osnovni zasady ta zavdannja systematyky administratyvnogo prava. Per. z nim. G. Ryzhkov, I. Sojko, A. Bakanov; vidp. red. O. Syroi'd. Kyi'v: K.I.S., 2009. 552 s.

Yu. Kunev

LEGAL PROVISION OF INFORMATION SECURITY AS A SUBJECT OF LEGAL INVESTIGATION

National Aviation University
Liubomyra Huzara Avenue, 1, 03680, Kyiv, Ukraine
E-mail: kunev@ukr.net

*The purpose of the article is to formulate problems and determine the theoretical basis for their solution to the legal regulation of information security. **Research methods:** a comprehensive approach to creating a theoretical picture of the object and the application of the methodological scheme of «double knowledge» about the object as such and the knowledge that describes and depicts it; comparative legal and doctrinal knowledge of information law, as well as the method of generalization and modeling of new theoretical knowledge of information law. **Results:** problems of further development of legal provision of information security are identified and theoretical approaches for their solution are offered. To systematically solve the set of identified problems, it is necessary to implement the main task of legal support of information security to transform the content of information policy on information security as information legislation. The subject of legal support of information security is not only the activity itself but also the elements included in the systematic presentation of this activity, is the full scheme of cooperation of the activities of the participants in the implementation of such activities. **Discussion:** it is argued that the practical implementation of approaches based on the theoretical position: «legal organization of information security of the state» means streamlining, coordination of interconnected systems of information and information law, necessary for the acquisition of qualities and consolidation of laws that will ensure effectiveness and development of certain activities and the relevant social system.*

Prospective for the further development of scientific research is the practical implementation of approaches based on the theoretical position: "legal organization of information security of the state" means streamlining, harmonization of interconnected systems of norms and rules of law necessary to acquire qualities and and the development of certain activities and the corresponding social system and consists in the organization of systems of activities for the implementation of the rule of law and the organization of a system of norms that determine the activities.

Keywords: information security; information security; information law; information policy; information activities; information legislation.